

Kitab Daniel - Nomor Salapan Puluh Salapan

Poé Panungtungan jeung Pangadilan Allah: Muka Wawasan Profétis

Jeff Pippenger

2024-02-29

“Poé panungtungan” ngagambarkeun pangumuman dibukana pangadilan dina gerakan malaikat kahiji, sarta dina gerakan malaikat katilu diumumkeun ditutupna pangadilan. Dina “poé panungtungan” umat Allah geus, jeung keur, dihudangkeun pikeun ngumumkeun pangadilan Allah, tapi sangkan jadi utusan pangadilan Allah, anjeun kudu ngartos pangadilan éta. Hiji ciri utama Adventisme Laodikea, boh golongan nu diajar boh golongan nu teu diajar, nyaéta yén maranéhna teu nyaho pangadilan Allah. Sadaya nabi, kalayan leuwih husus, nuju nyarita ngeunaan poé panungtungan tibatan ngeunaan poé-poé nalika maranéhna hirup.

“Masing-masing nabi baheula nyarita lain utamana pikeun jamanna sorangan, tapi leuwih pikeun jaman urang, ku kituna nubuat maranéhna tetep berlaku pikeun urang. ‘Ayeuna sagala perkara ieu kajadian ka maranéhna pikeun jadi conto; sarta éta geus dituliskeun pikeun panggeuing ka urang, anu ka urang geus datang ahir dunya.’ 1 Korinta 10:11.” Selected Messages, jilid 3, 338.

Sakabéh nabi satuju silih sapuk, ku kituna sakabéh nubuat maranéhna ngagambarkeun ilustrasi anu sarua, sarta éta ilustrasi téh ngeunaan poé-poé panungtungan, nyaéta poé-poé pangadilan.

Jeung roh-roh para nabi téh tunduk ka para nabi. Sabab Allah lain anu nyiptakeun kabingungan, tapi karapihan, sakumaha di sakabéh jamaah jalma-jalma suci. 1 Korinta 14:32, 33.

Yerusalem dina titingalian Yehezkiel anu dimimitian dina pasal dalapan, nya éta gereja Allah, nyaéta gereja Advent Poé Katujuh Laodikia dina poé-poé panungtungan. Pasal dalapan jeung salapan tina Yehezkiel nangtukeun dua golongan anu nyembah dina panutupan pangadilan ka imah Allah. Hiji golongan dilambangkeun ku dua puluh lima kokolot anu sujud ka panonpoé, ari jalma-jalma anu ngeluh jeung ceurik lantaran kajijikan-kajijikan anu dipigawé di jero gereja jeung di nagri, maranéhna narima meterai Allah. Dina pasal sabelas, titingalian Yehezkiel nuluykeun gambaran ngeunaan hukuman ka dua puluh lima lalaki anu sujud ka panonpoé.

Saterusna Roh ngangkat kuring, tuluy mawa kuring ka gapura wetan Bait PANGERAN, anu nyanghareup ka wetan; jeung behold, di lawang gapura éta aya dua puluh lima urang lalaki; di antarana kuring ningali Yaazanya bin Azur jeung Pelatya bin Benaya, pamingpin bangsa. Tuluy Anjeunna ngandika ka kuring, “Anak manusa, ieu téh jalma-jalma anu ngarancang kajahatan, jeung méré piwuruk durjana di ieu kota; anu nyarita, ‘Tacan deukeut; hayu urang ngadegkeun imah-imah: ieu kota téh kawas periuk, jeung urang téh dagingna.’ Ku sabab éta, nubuatkeun ngalawan maranéhna, nubuatkeun, eh anak manusa.” Jeung Roh PANGERAN tumiba ka kuring, sarta ngandika ka kuring, “Ucapkeun; kieu timbalan PANGERAN; kieu ceuk maranéh, eh kulawarga Israil: sabab Kami uninga kana sagala nu naék dina pikiran maranéh, masing-masingna. Maranéh geus ngalobaan nu tiwas di ieu kota, jeung geus ngeusi

jalan-jalanna ku nu tiwas. Ku sabab éta, kieu timbalan Gusti ALLAH; nu tiwas di antaramu, anu ku maranéh geus diperenahkeun di tengah-tengahna, maranéhna téh dagingna, jeung ieu kota téh periukna: tapi maranéh ku Kami baris dibawa kaluar ti tengah-tengahna. Maranéh geus sieun ku pedang; jeung Kami baris ngadatangkeun pedang ka maranéh, timbalan Gusti ALLAH. Jeung Kami baris mawa maranéh kaluar ti tengahna, sarta masrahkeun maranéh kana leungeun urang asing, jeung ngalaksanakeun pangadilan di antara maranéh. Yehezkiel 11:1–9.

Yerusalem diidentifikasikeun minangka “kawah,” sarta jalma-jalma di Yerusalem téh “daging” anu keur diasakan di jero kawah éta, nyaéta hiji periuk. Panghukuman ka jalma-jalma jahat anu dilaksanakeun ku para malaikat anu nyekel pakarang-pakarang pangancur dina leungeunna, dina mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu éta (sabab Sister White nyebutkeun yén panyegelan dina Yehezkiel pasal salapan téh sarua jeung panyegelan dina Wahyu pasal tujuh), ngawengku bebeneran yén jalma-jalma jahat dipiceun ti Yerusalem. Dina undang-undang Minggu anu geura-giru datang, Yerusalem rohani bakal dipupus beresih sarta diangkat jadi panji luhureun sakumna pagunungan.

Sarta bakal kajadian dina poe-poe panungtungan, yén gunung tempat bumi PANGERAN bakal ditetepkeun dina puncak gunung-gunung, sarta bakal diluhungkeun ngaleuwihan pasir-pasir; jeung sakumna bangsa bakal ngalir ka dinya. Jeung loba jalma bakal indit sarta ngucap, Hayu aranjeun, urang naek ka gunung PANGERAN, ka bumi Allahna Yakub; sarta Mantenna bakal ngajarkeun ka urang ngeunaan jalan-jalan-Na, jeung urang bakal leumpang dina lampah-lampah-Na: sabab ti Sion bakal medal hukum, jeung firman PANGERAN ti Yerusalem. Yesaya 2:2, 3.

Pangbersihan anu kalakonan pikeun Yerusalem dina waktos hukum Minggu, nyaéta panyingkiran kaum Adventis Laodikea, nepi ka ngan kaum Adventis Filadelfia anu kari. Struktur korporat nu sah sacara hukum tuluy diréngsékeun, sabab pamaréntah Amérika Sarikat téh mangrupa éntitas pangawas dina susunan hukum anu dijieun dina taun 1863, sarta nalika pamaréntah Amérika Sarikat maksa pangamalan poé Minggu ka sakuliah nagara, struktur korporat garéja Advent Poé Katujuh téh boh dibubarkeun sacara hukum, atawa meureun ngaranna sacara hukum dirobah jadi hiji ngaran nu sajenis jeung garéja Advent Minggu.

Nalika jalma-jalma duraka di Yerusalem dipiceun tina kualih ku para malaikat anu ngancurkeun, garéja Adventis Laodikea réngsé, sarta gerakan Filadelfia jadi Yerusalem rohani anu diangkat jadi panji. Mikha nyarita ka para kokolot, anu ku Yesaya disebut jalma-jalma anu ngahinakeun, anu nyebut caang poék jeung poék caang, sarta ngaliwatan hiji patalékan, nétélakeun yén para kokolot téh saéstuna kuduna geus nyaho “pangadilan.” Maranéhna kuduna geus nyaho waktu pangojohan maranéhna.

Tuluy abdi ngandika, “Dangukeun, mangga, eh kapala-kapala Yakub, jeung maraneh para pangéran ti kulawarga Israil; naha lain tugas maraneh pikeun nyaho kaadilan? Maraneh anu mikabenci kana nu hadé, sarta mikacinta kana nu jahat; anu ngaréngsréng kulit maranéhna tina awakna, jeung dagingna tina tulang-tulangna; anu ogé ngahakan daging umat Kami, jeung ngulitan kulitna tina awakna; maraneh ngarempag tulang-tulangna, sarta nyacag maranéhna jadi potongan-potongan, kawas pikeun panci, jeung kawas daging di jero kuali.” Mikha 3:1–3.

Gusti ngersakeun, sareng masih kénéh ngersakeun, supaya umat-Na dina poé panungtungan “nyaho kana pangadilan,” sareng pangadilan téh lain hiji konsép tunggal. Éta mangrupa sajarah anu lumangsung sacara bertahap, ngabogaan sababaraha unsur sareng tanda-tanda husus. Éta mangrupa hiji période nubuat anu dimimitian dina taun 1798, sareng neraskeun nepi ka ahir milénium. Éta téh boh panalungtikan boh palaksanaan hukuman. Éta dilaksanakeun ka unggal manusa anu kantos hirup di planét bumi, sareng ogé ka para malaikat anu diusir ti sawarga. Mangsa-mangsa pangadilan téh mangrupa pamahaman anu ésénsial pikeun umat Gusti anu satia dina poé panungtungan, sabab jawaban kana patarosan Mikha nyaéta, “enya, Israil kudu ngartos pangadilan.”

Yermia netelakeun yén para kolot baheula di Yerusalem dina poé-poé pamungkas ngawakilan puncak tina hiji “murtad anu langgeng,” sakumaha dilambangkeun ku opat turunan pambrontakan anu beuki ningkat, anu disimbolkeun ku opat kajijikan anu beuki ngaronjat dina Yehezkiel pasal dalapan. Yermia netelakeun yén para kolot baheula téh kabebeng ku spiritisme, sabab maranéhna “nyembah” “panonpoé, bulan, jeung sakumna bala langit.” Anjeunna netelakeun yén maranéhna kudu “rubuh, sarta moal hudang deui,” sabab “maranéhna geus nolak firman PANGERAN.” Kalawan ciri-ciri ieu Yermia netelakeun yén éta “umat teu nyaho kana hukuman PANGERAN.”

Dina mangsa éta, saur PANGERAN, maranéhna baris ngaluarkeun tulang-tulang raja-raja Yuda, jeung tulang-tulang para pangéranna, jeung tulang-tulang imam-imamna, jeung tulang-tulang nabi-nabina, jeung tulang-tulang pangeusi Yerusalem, ti jero kubur-kuburna; sarta maranéhna baris ngabeberkeun éta di hareupeun panonpoé, jeung bulan, jeung sakumna pasukan langit, anu ku maranéhna dipikanyaah, jeung anu ku maranéhna diladénan, jeung anu ku maranéhna diturut, jeung anu ku maranéhna ditéangan, jeung anu ku maranéhna disembah; éta tulang-tulang moal dikumpulkeun, moal dikuburkeun; éta baris jadi kawas tai dina beungeut bumi. Jeung paéh bakal dipilih tibatan hirup ku sakumna sésa-sésa maranéhna anu nyésa tina kulawarga jahat ieu, anu nyésa di sakumna tempat ka mana maranéhna ku Kami geus diusir, saur PANGERAN semesta alam. Saterusna maneh kudu nyarita ka maranéhna, Kieu timbalan PANGERAN; Naha lamun maranéhna ragrag, maranéhna moal hudang deui? naha lamun saurang ngajauhan diri, manéhna moal balik deui? Ku naon ieu umat Yerusalem jadi malik ku kamalikan anu langgeng? maranéhna pageuh nyekel tipu daya, maranéhna embung mulang. Kami ngadéngékeun tur nguping, tapi omongan maranéhna henteu bener; taya saurang ogé tobat tina kajahatanna, bari pok, Naon anu geus ku kami dipigawé? unggal-unggal maranéhna nyimpang kana jalanna sorangan, lir kuda anu ngaburu narajang kana perang. Malah bango di langit terang kana mangsa-mangsa anu geus ditangtukeun pikeun dirina; jeung japati, jeung bangau, jeung simeut ngindung niténan mangsa datangna maranéhna; tapi umat Kami henteu nyaho kana pangadilan PANGERAN. Kumaha maranéh bisa nyebut, Kami arif, jeung hukum PANGERAN aya dina kami? Tingali, enya sia-sia pisan éta geus dijieun; kalam para juru tulis téh sia-sia. Jalma-jalma wijaksana jadi era, maranéhna kaget jeung kajiret; tingali, maranéhna geus nampik firman PANGERAN; jadi hikmah naon anu aya dina maranéhna? Yermia 8:1–9.

Dina bab lima, Yermia netelakeun yén jalma-jalma anu henteu nyaho kana pangadilan PANGERAN téh “jalma bodo.”

Jalajah ka ditu ka dieu ngaliwatan jalan-jalan Yerusalem, tingal ayeuna, terangkeun, sarta pilari di alun-alun-alunna, upama maraneh bisa manggihan saurang jelema, upama aya nu ngalaksanakeun kaadilan, nu neangan bebeneran; mangka Kami bakal ngahampura eta kota. Sanajan maranehna nyebut, “Demi PANGERAN nu jumeneng hirup,” saenyana maranehna sumpah palsu. Nun PANGERAN, naha panon Gusti lain ningali ka bebeneran? Gusti geus neunggeul maranehna, tapi maranehna henteu ngarasa sedih; Gusti geus ngancurkeun maranehna, tapi maranehna nampik narima pangajaran; maranehna geus ngajadikeun beungeutna leuwih teuas batan batu cadas; maranehna nampik mulang. Ku sabab eta sim kuring nyebut, “Tangtu ieu téh jalma-jalma miskin; maranehna téh bodo: lantaran maranehna henteu nyaho jalan PANGERAN, atawa pangadilan Allah maranehna.” Yermia 5:1–4.

Dina poé-poé panungtungan Adventisme Laodikea, jalma-jalma anu digambarkeun minangka parawan-parawan bodo dina misil sapuluh parawan, anu ku Sadérék White dihartikeun minangka ngawakilan “pangalaman umat Advent,” “teu nyaho kana jalan PANGERAN, atawa kana pangadilan Allah maranehna.” Dina bab saterusna, Yermia nétélakeun yén “jalan” PANGERAN téh nya éta “jalan-jalan baheula,” tapi urang Adventis Laodikea anu bodo nolak leumpang dina éta jalan, atawa ngaregepkeun sora tarompét. “Tarompét” téh lambang pangadilan, anu tangtu waé henteu dipikanyaho ku urang Adventis Laodikea anu bodo.

Kieu timbalan PANGERAN, Maneh sing tetep di jalan-jalan, tuluy tingali, sarta tanyakeun ngeunaan jalan-jalan baheula, di mana jalan anu hade tea, sarta leumpanglah di dinya, mangka maraneh bakal manggihan katengtreman pikeun jiwa maraneh. Tapi maranehna nyarita, “Kami moal leumpang di dinya.” Kitu deui Kami netepkeun pangawas-pangawas ka maraneh, saur-Na, “Dengekeun sora tarompét.” Tapi maranehna nyarita, “Kami moal ngadengekeun.” Ku sabab eta, dangukeun, eh bangsa-bangsa, sarta teranglah, eh jamaah, naon anu aya di antara maranehna. Dangukeun, eh bumi: tenjo, Kami rek ngadatangkeun kajahatan ka ieu bangsa, nya eta buah tina pikiran maranehna, ku lantaran maranehna henteu ngadengekeun kecap-kecap Kami, kitu deui kana hukum Kami, tapi malah nampik eta. Yermia 6:16–19.

“Kajahatan” anu didatangan ka “jamaah” anu nolak “ngadéngé sora tarompét,” jeung “leumpang” dina “jalan-jalan baheula,” tempat “pangreureuhan” tina hujan ahir bakal kapanggih, lumangsung nalika “jamaah” “nolak hukum-Na” dina hukum Minggu anu geura datang.

Pangalarapan tilu-lapis ngeunaan Élia nandaan pagawean hiji utusan jeung hiji gerakan dina mangsa pangadilan éksékutip, anu dimimitian dina undang-undang Minggu anu baris geura sumping. Nu raket patalina jeung pangalarapan tilu-lapis ngeunaan Élia nyaéta pangalarapan tilu-lapis ngeunaan utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian. Pangalarapan tilu-lapis ngeunaan utusan anu nyiapkeun jalan téh nandaan hiji pagawean ku hiji utusan jeung hiji gerakan dina mangsa pangadilan panalungtikan. Utusan anu nyiapkeun jalan, jeung Élia, mangrupa pangalarapan tilu-lapis anu raket patalina, sakumaha ogé pangalarapan tilu-lapis ngeunaan Roma jeung pangalarapan tilu-lapis ngeunaan ragragna Babul, tapi éta miboga bédana-bédana anu penting anu patali jeung pangadilan Allah.

Tilu panerapan Élia jeung tilu panerapan utusan anu nyiapkeun jalan pikeun Utusan Perjangjian téh aya patalina jeung dua pagawéan pangadilan anu béda, anu dilaksanakeun ku Allah, ngaliwatan

utusan pilihan-Na jeung gerakan anu ngahiji kana amanat ti éta utusan. Dua pagawéan éta aya patalina jeung dua mangsa pangadilan anu béda, sanajan aya tumpang tindih antara éta lambang-lambang.

Padamelan Éliah nu katilu jeung panungtung téh aya patalina jeung pangadilan éksékutip ka persatuan tilu rupa Babul modéren, sedengkeun padamelan utusan anu nyiapkeun jalan téh aya patalina jeung pangadilan panalungtikan sarta panyucian umat Allah. Malaki pasal tilu diwanohkeun ku ayat panungtung tina pasal dua.

Maranéh geus nyapekeun PANGERAN ku kecap-kecap maranéh. Tapi maranéh nyarita, “Dina hal naon kami geus nyapekeun Anjeunna?” Nya éta waktu maranéh nyarita, “Sakumna anu ngalakonan kajahatan téh hadé dina paningal PANGERAN, sarta Anjeunna resep ka maranéhna”; atawa, “Di manakah Allah pangadilan éta?” Tingal, Kami rek ngutus utusan Kami, sarta manéhna bakal nyadiakeun jalan di hareupeun Kami; jeung Gusti anu ku maranéh dipilarian éta bakal ngadadak sumping ka Bait-Na, nyaéta Utusan perjangjian anu ku maranéh dipikaresep; tingal, Anjeunna bakal sumping, saur PANGERAN semesta alam. Tapi saha anu sanggup tahan dina poé kadatangan-Na? jeung saha anu bakal tetep nangtung nalika Anjeunna nembongan? sabab Anjeunna téh lir seuneu tukang nyaring, jeung lir sabun tukang ngabodaskeun lawon. Mangka Anjeunna bakal calik lir tukang nyaring jeung nu ngamurnikeun pérak; sarta Anjeunna bakal ngamurnikeun anak-anak Léwi, jeung nyucikeun maranéhna saperti emas jeung pérak, supaya maranéhna bisa ngahaturkeun ka PANGERAN hiji kurban dina kabeneran. Mangka kurban ti Yuda jeung Yerusalem bakal kamanis di payuneun PANGERAN, saperti dina mangsa baheula, jeung saperti dina taun-taun nu kapungkur. Malaki 2:17–3:4.

Dina poé-poé panungtungan, nurutkeun kasaksian Malakhi, Allah geus kacapé ku Adventisme Laodikea anu ngagantel pageuh kana pambarontakan taun 1888. Pambarontakan taun 1888 éta dipapandékan ku pambarontakan Korah, Datan, jeung Abiram, sarta padungdungan doktrinal dina pambarontakan Korah téh nyaéta naha jalma-jalma anu migawé kajahatan masih tetep bener dina paningal Gusti.

Ayeuna Korah, putrana Izhar, putrana Kohat, putrana Lewi, jeung Datan jeung Abiram, putra-putra Eliab, sarta On, putrana Pelet, turunan Ruben, nyandak jelema-jelema; tuluy maranéhna narangtung ngalawan Musa, babarengan jeung sawatara urang Israil, dua ratus lima puluh pamingpin jamaah, jalma-jalma anu kasohor di antara kumpulan éta, jalma-jalma anu kaceluk: Maranéhna tuluy ngumpul babarengan ngalawan Musa jeung ngalawan Harun, sarta maranéhna ngandika ka maranéhna, Maraneh nyokot kalungguhan kaleuleuwihan ka diri sorangan, padahal sakumna jamaah téh suci, masing-masingna, sarta PANGERAN aya di antara maranéhna: ku sabab kitu, naha maraneh ngaluhurkeun diri sorangan luhureun jamaah PANGERAN? Bilangan 16:1–3.

Dina poé-poé panungtungan, Allah geus bosen ku Adventisme Laodikea anu pageuh nyekel kana pambarontakan taun 1957, anu saéstuna ngan saukur mangrupa pintonan tina pambarontakan taun 1888, anu disusun kana hiji pernyataan resmi. Buku Questions on Doctrine ngukuhkeun pambarontakan taun 1888, anu mangrupa pangulangan tina pambarontakan Korah, Datan, jeung

Abiram, numutkeun kana kasaksian malaikat anu maréntahkeun ka Sister White yén anjeunna kudu tetep cicing dina konferénsi taun 1888, sangkan nyatet pangulangan sajarah pambarontakan Korah. Dua ratus lima puluh lalaki anu kasohor ngumpul babarengan jeung Korah, Datan, jeung Abiram, ngalawan Musa, wakil Allah, dina éta pambarontakan.

Dua puluh lima lalaki anu sujud ka panonpoé dina Ezekiel pasal dalapan, ngawakilan perpuluhan, atawa sapersapuluh, tina dua ratus lima puluh lalaki anu ngaduruk menyan dina pemberontakan Korah, Datan, jeung Abiram, anu ngalambangkeun para pamingpin pemberontakan taun 1888, anu pemberontakan doktrinalna dipormalkeun dina taun 1957, ku diterbitkeunana buku Questions on Doctrine.

Pangbarontakan Korah, Datan, jeung Abiram nampik “pangadilan” anu geus diputuskeun ku Allah, anu netepkeun yén maranéhna kudu ngumbara di padang gurun salila opat puluh taun. Adventisme Laodikea mimiti ngumbara di padang gurun Laodikea dina taun 1863, sanggeus maranéhna nampik pesen Laodikea anu ditepikeun dina taun 1856, anu ngahasilkeun pangadilan pikeun ngumbara di padang gurun salila mangtaun-taun deui, ku lantaran kurangna iman maranéhna. Dina pangbarontakan taun 1888, maranéhna masih kénéh henteu daék narima pesen Laodikea anu dibawa ku Para Sesepuh Jones jeung Waggoner.

Jalma-jalma anu barontak dina taun 1888, lain ngan saukur nolak kawibawaan rohani para Sepuh Jones jeung Waggoner, tapi ogé kawibawaan nabi awéwé Ellen White jeung kawibawaan Roh Suci, sabab maranéhna ngalampahkeun pamadegan yén sakabéh jamaah téh sarua sucina.

Dina taun 1863, maranéhna geus balik deui pikeun dahar babarengan jeung nabi bohong ti Betel, sarta ku ngalakukeun kitu maranéhna ahirna narima harti kasalametan anu dilambangkeun ku pambrontakan Korah, teras sacara resmi ngukuhkeun doktrin palsu éta dina buku, Questions on Doctrine. Doktrin éta téh hiji harti palsu ngeunaan “pangbeneran ku iman.”

Pangbarontakan taun 1863 téh mangrupa awal tina panolakan kana permata-permata Miller anu kacerminkeun dina dua loh Habakkuk. Dina Habakkuk pasal dua, “perdebatan” dina ayat hiji ahirna ngahasilkeun dua golongan panyembah anu katembong ngaliwatan pasulayan maranéhna ngeunaan éta pesen anu tunda.

Tingal, jiwana manehna anu ngagedéan diri téh henteu lempeng dina dirina; tapi anu bener bakal hirup ku iman-Na. Habakuk 2:4.

“Iman” ti “jalma-jalma nu bener” dina “pasulayan” Habakuk pasal dua, dumasar kana “tetempoan” anu geus ditulis écés dina papan-papan. Dina pambrontakan taun 1863, léngkah anu pangheulana pikeun miceun naon anu ditulis dina papan-papan éta geus kahontal ku maranéhna anu henteu deui miboga iman ti “jalma-jalma nu bener.” Pambrontakan taun 1863 ngawakilan bibit munggaran tina pambrontakan anu ahirna bakal ngukuhkeun hiji harti palsu ngeunaan doktrin pembeneran ku iman dina taun 1957.

Urang baris neraskeun ieu ulikan dina artikel salajengna.

“Gusti, dina rahmat-Na anu agung, ngutus hiji pesen anu kacida mulya ka umat-Na ngaliwatan Sesepuh Waggoner jeung Jones. Pesen ieu dimaksudkeun pikeun ngawanohkeun ka dunya kalayan leuwih écés Jurusalamet anu diangkat luhur, nyaéta kurban pikeun dosa-dosa sakuliah dunya. Pesen ieu nampilkeun pembenaran ku iman ka Sang Pananggung; pesen ieu ngondang umat supaya narima kabeneran Kristus, anu dinyatakeun dina kataatan ka sakabéh parentah Allah. Loba anu geus kaleungitan paningal kana Yesus. Maranéhna peryogi supaya panonna diarahkan ka pribadi-Na anu ilahi, kana kahadéan jasa-Na, jeung kana kaasih-Na anu teu robah ka kulawarga manusa. Sagala kawasa geus dipasrahkeun ka panangan-Na, supaya Anjeunna tiasa ngabagikeun kurnia-kurnia anu beunghar ka manusa, ngalantarankeun karunia anu taya tandingna, nyaéta kabeneran-Na sorangan, ka agén manusa anu teu daya. Ieu teh pesen anu diparéntahkeun ku Allah pikeun dipasihkeun ka dunya. Ieu teh pesen malaikat katilu, anu kudu diumumkeun ku sora tarik, sarta dibarengan ku curahan Roh-Na dina ukuran anu gedé.” Testimonies to Ministers, 91.

“Kaleresan keur jaman ieu, talatah malaikat nu katilu, kudu dimaklumkeun ku sora tarik, hartina ku kakawasaan anu beuki ngagedéan, sakumaha urang ngadeukeutan kana ujian panungtungan anu agung.” The 1888 Materials, 1710.

“Mangsa pangrunu téh geus caket pisan ka urang, sabab sora tarik malaikat katilu geus mimiti dina panyingkabkeun kabeneran Kristus, nyaéta Sang Panebus anu ngahampura dosa. Ieu téh awal tina cahaya malaikat anu kamulyaan-Na bakal ngeusian sakuliah bumi.” Selected Messages, buku 1, 362.

“Hujan ahir téh baris turun ka umat Allah. Hiji malaikat anu perkasa baris turun ti sawarga, sarta sakumna bumi baris dipaparin cahaya ku kamulyaan-Na.” Review and Herald, 21 April 1891.